

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Apologia Petri Stevartii Leodii, Theologiae In Academia
Ingolstadiana Professoris, Ad D. Mavritivm Ibidem
Parochi, Consilarii Ducalis Bauarici, & ad SS. apostolos,
Coloniae, Præpositi. Pro Societate ...**

Stevartius, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1594

VD16 S 8949

Non esse aliam fidem Iesuiticam quàm Romanam, Catholicam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70292](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70292)

rint; quantum in fide nutantes confirmarint; constantes ad summam pietatem incitarint, & calumniantium tela quam fortiter retuderint. Hoc Iesuitarum est, alijs suas coronas & laureas ereptum non ire, sed sibi debitas, alijs imponere potius. Verum vos, vos, malevolentia vestra ita Iesuitas extollitis, quasi vnicum illi Romanæ Ecclesiæ propugnaculum essent, dum in eos solos, cæteris ferè omnibus, omiſſis, arietatis.

*Stulti sunt
qui fingunt
aut credunt
aliam esse fi-
dem Iesuiti-
cam quam
Romanam.*

Sed profectò in Societatis IESV doctrina ac viuendi & do-
cendi ratione neq; mēs neq; lingua vobis constat. Ijdē enim
isti, qui propter defensionem fidei Catholicæ Iesuitis sunt
inensissimi, fingunt nihilominus diuersam esse Romanā
& Iesuiticam. Et Romanam quidem fidem profitentes fa-
cilius tolerant, quam Iesuiticam. Verum si causam inqu-
ras, aliam non inuenias, quam quòd Catholicos vacillan-
tes aut improbos à Iesuitis, hoc est, constantibus ac pijs di-
stinguant. In quo non multum repugnabimus. Illud enim
apertè profiteor, vt omnes audiant: Eos, qui fidem Iesuita-
rum non habent, neque Catholicam neque Romanam fi-
dem integrè colere. Nihil ergo moramur istos, quostu, Po-
lycarpe, Iesuitis inensos esse dicis, quasi nouam ipsi aliqua
Romanam fidem profiteantur. Nam de ijs, qui ex Catho-
licis vitæ Iesuitarum inensi sint, postea. De fide verò Ie-
suitarum iterum pronuncio, Romanæ fidei non est, qui nō
credit eadem, quæ Iesuite credunt, & credenda proponunt.
Sed quæso te, Polycarpe, si Iesuita nihil aliud agunt, nisi vt
auctoritatem Pontificum, Cardinaliū, Episcoporum, tue-
antur, vt templa restaurentur & ornentur, vt Monasterijs
suis constet honor ac decus, vt Missæ sacrificium, vt obla-
tiones pro mortuis, vt cultus Sanctorum, religio festorum
augeantur; poteratnè dubitare, quin Romanam solūm fi-
dem profiteantur, nec noui quidpiam adferant, quippe
cum omnia templa, quæ spoliaſtis, omnes Moniales, quas
constupraſtis, omnes Sacerdotes & Monachi, quos seduxi-
ſtis, aut constantes in fide occidistis, omnia ornamenta sa-
cra, quæ Sacrilegi rapuistis, nihil aliud loquantur & cla-
ment,

met, quam Missas, eleemosynas, inuocationes Diuorū, &c. de quibus dixi? Itaq; non est, quod te cuiquam persuasurum putes, aliam esse fidem Iesuiticam, quam Romanam.

Sed iam pridem fortè expectat aliquis, vt ea, quæ tu de doctrina Iesuitarum toto capite 9. historię tuæ verbosissimè ac mendacissimè profers, & alias sparsim cõtumeliosè in Societatem IESV iacis, confutentur. Verùm non sum id factururus, neque enim Iesuitarum doctrinam ego sigillatim hac defensione mea tueri ac propugnare, contra tuas innumerabiles calumnias proposui. Neque tu, nisi conscientia scelerum tuorum mentem ac rationem tibi eripuisset, vnquam in historiam disputationes tam futiles & inanes de rebus grauissimis infarciuisses, Polycarpe: sed si fuisset tibi animus Iesuitarum doctrinam errorum conuincere, iactasses te disputando aut scribendo contra illos; inuenisses qui tibi responderent, & tuam inscitiam omniũ iam pridem sermone celebratam, magis declararent. Nunc in historia disputator latere voluisti, scilicet vt nemo se tibi opponeret, quoniam non tãquam disputator, sed narrator pronuncias, quæ sit Iesuitarum doctrina. Sed sunt qui te educant ex istis latebris: sciebas scilicet si quid contra Iesuitarũ doctrinam scripto edidisses neminem in eo legendo aut emèdo quicquam vel precij vel temporis insumpturũ fuisse. Vt ergo historię nomine falleres, & imperitis etiam tuam eruditionem demonstrare posses, doctrinæ Iesuiticę capita historię intrusisti, veterator & Lucifuga. Quod si quid fuisset, quod in Iesuitarũ doctrina disputando potius, quàm mentiendo te confutare posse putauisses, Bellarminos elegisses aut Gregorios ex Iesuitis, cũ quibus in arenam descenderes. Quanquam iam olim omnia, quæ tu vel sceleratè fingis, vel nequiter peruertis, aut cùm verissima sint, mendacij & erroris coarguis: ita & ab alijs vniuersim, & à me, quantũ instituti mei ratio postulabat, partim sunt confutata, vt ex vestris etiam audacissimi quiq; & ob doctrinæ suæ opinionem arrogantissimi ne hiscere quidem contrà aut mutire sint ausi.

Nō est in hac Apologia doctrina fidei catholica sigillatim confirmanda cõtra mendacia Polycarpi.

Polycarpus libenter disputat, quando aduersarium nō timet ideo historię disputationes obsolescit intrudit.

Ne

Præbetur specimen veritatis, qua vitur Polycarpus in confutanda doctrina fidei Iesuiticæ.

Hist. Ord. Ies. pag. 234.

Iesuitas ac reliquos Catholicos Scripturam sacram, cereum nasum appellatione mendaciam est.

Hist. Ies. Ord. pag. 234. 235

Ne tamen videar omnino defugere tuam arenam & controuersiam, in limine tantum consistam eius capitis, quo tu de doctrina Iesuitarum agis: vt quasi gustum accipiant Lectores eius orationis, qua mihi vtendum esset necessariò ad confutandas tuas calumnias, & coarguendam tuam incredibilem stultitiam. Recenses autem Iesuitarum de sacra Scriptura sententias, & auctores earum citas, qui omnes ac singuli contra tua mendacia luculentissima possunt testimonia præbere. Mētiris in primis, Polycarpe impostor, Pastor volui dicere, cū asseueras: Falsitatem doctrinæ Iesuiticæ à Kemnitio & tui ac illius similibus Doctõribus planè & perspicuè demonstratam, itaque refutatam esse, vt ne verbulum quidem, quo solidè eos falsi arguant, Iesuitæ producere possent. Mentiris, inquam, & ne nuda asseueratione, vt tu, vt i videar, nullius in hac re iudicium reformido, qui sincerè scripta vestrorum & nostra componere inter se diligenter velit: Ego si cū luto ludere vellẽm, & horum, apud quos ago, abuti patientia, mille mendacia in promptu haberem, quorum eos, quos nominas, conuincere possem. Sed non est opus pluribus, qui nobis hîc mendacia spargāt: Vnus tu instar multorū aliorum es, in quem Pater mendacij duplicem suum Spiritum mentiendi & calumniandi transtulit.

Mentiris, Polycarpe Calumniator, cum ais: *Iesuitas vocare Scripturam sacram, cereum nasum, materiam litis, librum hereticorum, & nescio quid non.* Non sunt ista encomia Scripturæ, quibus eam afficiunt Societatis IESV, Patres. Sed hoc quidem dicunt; Vobis esse Scripturam, cereum nasum, materiam litis. Dic mihi, ô stolide Polycarpule. Quoniam nescio quis te nuper pro stulto risit, & cucullo stulti donauit: quoniam tui te homines, fatuellum & stultellum iam olim appellârunt: si ego illorū auctoritate fretus, te stultū esse dixerõ, aut sic scripsẽro: Polycarpus stultus est, & seipsum stultū esse censet: Nunquid non irasceris, & tibi iniuriam fieri insignem putabis? Nunquid non profiteberis; Te verò sapere, & stultos esse illos, qui te iudicent esse fatuum? Cur ergo quod